

и конѧ го повѣче разлютенѧ, та го вѣче чакѧ до църкеж тѧ; и безѧ малоко щеше да го оубіе, и сзсѧ голѣмо то си хрижени, много народѧ сзѣра, гдѣто никѧкъ неможаха да помогнѧ на вѣдныѧ, до като той самѧ не си исповѣда грѣхатѧ предѧ всичките, и тогава конѧ, престана да го не влече, и сѧ украти, и челѣка сѧ избави отѧ смѣрть, вѣзе тогава въ църкеж тѧ, и благодарени светаго, и моленіе мѧ сѧ да го не накаже іоце.

Тѧй и дрѣгій пѧтъ вѣха дошле за исцѣленіе много человекѧ, въ конто вѣши единѧ хромѧ (сакатѧ), и една жена нѣма, и като вѣха заспали въ църкеж тѧ посрѣдѧ ноци. доиде светый мѣченикъ Минна, явно предѧ хромѧ, и казавѧ, иди и оулови нѣмѧ тѧ за кракатѧ, и ѧе исцѣлѣши: а той мѧ отговори, светче Божій, чи азѧ владѣникѧ ли да стана ми повелѣваш; а светый мѣченикъ, и два пѧти, и три пѧти мѧ рече, това ако не направѣши, нѣма да исцѣлѣши тогава припѧзѧ хромѧ, и оулови нѣмѧ тѧ за крака: а тѧ като сѧ савѣди, познаго чи е хромѧ, чи като почна да вѣка, и продѧма чи хромѧ оуловиѧ ѧ за кракатѧ: а хромѧ като сѧ оуплашиѧ да го не оуловиѧ, и стресна сѧ доврѣ, и забрави чи го волежѧ крака та, и почна силно да вѣга, и тѧкѧ исцѣлѣ и по-